

азъ ида изъ Бѣлогорската крѣпость, то ма заведе право въ кѣщата на генералинѣтъ.

Азъ го заварихъ въ градината. Той разгледаше ябалките, които бѣха сжблѣчени отъ джханието на есенята, и съ помощта на единъ старъ градинаринъ, закриваше ги твърде нѣжно съ топла слама. Лицето му изобразяваше спокойствие, добро здравие и добродушие. Той ми се обрадва и захвана да ма распитва за страшното произшествие, на което азъ бѣхъ свидѣтель. Азъ му разказахъ сичко. Старецѣтъ ма слушаше съ внимание, а въ това сжщо време рѣжеше сухите клончета. „Сиромахъ Мироновъ! каза той, когато азъ свършихъ своята печална повѣсть. — Жалѣя го: добаръ офицеринъ бѣше! И мадамъ Миронова бѣше добра дама, — бѣше голѣма майсторка да суши гѣби! А какъ е, Маша, капетанската джщеря?“ Азъ му отговорихъ, че тя е оставена въ крѣпостта на попадините рѣце. — „А, а, а! заблѣжи генералинѣтъ. — Това е лошаво, твърде лошаво. На дисциплината, която сжществува у злодѣйците, никакъ не може да се надѣва човѣкъ. Какво ще да бжде съ сиротото момиче?“ Азъ отгорихъ, че до Бѣлогордската крѣпость не е далечъ и че, както ми са чини, негово превосходителство нѣма да забави да проводи войска и да освободи нещастните жители. Генералинѣтъ поклати главата си въ знакъ на недоверие. — „Ще видимъ, ще видимъ, каза той. — За това ние ще да имаме време да поговориме. Мола ви да заповѣдате у мене да пиеме една чаша чай. Днеска ще азъ да свикамъ воененъ сжвѣтъ. Ти можешъ да ни дадешъ вѣрни свѣдѣния за проклѣтиятъ Пугачовъ и за неговата войска. За сега иди да си починешъ.“ Азъ отидохъ въ приготовенната за мене стая, по която Савеличъ шѣташе вече, и захванахъ съ нетърпѣние да